

Lovecraft a la Plana

Carles Bellver adopta entusiasta l'univers imaginari de Lovecraft –geografia, llibres, monstres– com a context narratiu de les pròpies fantasies i misteris. Sota format de relat curt, substitueix sàviament el terror lovecraftià per l'humor kafkià.

EL LLIBRE DELS TÒPICS

CARLES BELLVER TORLÀ

COL·LECCIÓ «LLETRA LLARGA», 9

102 PÀGINES

BROSQUIL EDICIONS, VALÈNCIA, 2001

Als anys trenta, als Estats Units, un pèssim escriptor anomenat H. P. Lovecraft i la seua colla de congèneres –Derleth, Bloch, etc.– crearen un univers literari fascinant, conegut ací com els «Mites de Cthulhu» arran de l'edició «canònica» de Llopis. Lovecraft i companyia són, en última instància, els culpables del llibre que acaba de perpetrar –febrer de 2002– Carles Bellver Torlà, publicat a València com a número 9 de la col·lecció *Lletres Llarga*, de Brosquil Edicions.

El títol és *El llibre de tòpics. Contes de Miskatonic i altres*. Com se suggereix, es tracta d'un recull de relats breus, alguns brevíssims: l'autor conjuga el misteri de la brevetat, molt a l'estil de mestres com Quim Monzó. «Com va guanyar Danvers una plaça a Miskatonic» és un exemple d'aquest tret: en a penes una pàgina l'autor, emmarcat en els mites de Cthulhu, sintetitza una esplèndida narració. Alguns

dels contes –els *altres*– no pertanyen al cicle lovecraftià: cal destacar-ne «Sarcophilus». Hi ha també relats de misteri amb format narratiu més clàssic; en alguns, un inquietant insecte kafkià esdevé el protagonista.

El conte més desenvolupat és «El llibre de tòpics»: un bidell de la imaginària Universitat de Miskatonic assisteix al tancament de la institució per «activitats antiamericanes»; hi desapareix un dels professors, veí del bidell narrador, que llegeix els seus misteriosos papers; després, en un poble aïllat (Dunwich), troba l'amor i finalment el coneixement: el secret del llibre maleït, el Necronomicon, i la revelació del misteri de l'inventor de la bomba atòmica.

Bellver estableix, amb aquella barreja d'erudició i humor tan borgiana, la relació entre el Tombatossals castellanenc i els éssers mostruosos lovecraftians. «Pandemòniun» és una versió humorística del davallament clàssic a l'infern de Randolph Carter, però ubicat ací a Castelló. «Ailleurs» proposa una visita onírica, en el més enllà, al propi Lovecraft en persona...

Sens dubte el nucli del llibre el conforma aquest conjunt de relats lovecraftians, en què l'autor adapta a la nostra llengua alguns aspectes dels mites de Cthulhu: la cartografia (la Universitat

de Miskatonic, Arkham, la tètrica Dunwich i, naturalment, Innsmouth); els tentacles («Dismòrfia») i la recreació de l'ambient tètric: fins i tot sentim els xiscles omnipresents dels enganyapastors, que als relats de Lovecraft assenyalen el *crescendo* del terror.

Els tòpics a què fa referència el títol són aquells llocs comuns necessaris per a identificar la narració com a lovecraftiana: referències llibràries, geogràfiques, mitològiques, etc. Es tracta d'un joc metaliterari: adaptar en el temps i l'espai el Macondo de Providence, jugar amb combinacions amb el propi context de l'escriptor. No se'n va molt dels joc de *rol* actuals. Bellver colla una volta de caragol del relat fantàstic, per a substituir l'horror de Cthulhu per l'humor absurd, segurament la manera més sana d'enfrontar-se amb el llegat de les perilloses criatures d'Abdul Alhazred.

Albert Toldrà